

Horváth Florencia

Félre

A testről beszélsz. Próbálsz elmagyarázni, mennyire fontos. Ilyenkor valami versre próbálok gondolni, olyanra, ami halállal hasonlítja össze a felkelő napot. Elég giccses ahhoz, hogy elhiggyem, még nem írták meg. Jobb esetben feljegyezném valahová, hogy majd később, ha semmi ötletem nem lesz, elővegyem, most mégis akarom, hogy lásd, ilyenek egy arc gyűrődései.

A testről beszélsz, megmutatod, mennyire szomorú és álmos. Nincs kedvem sajnálkozni, talán el sem várod. Túl akarok lenni ezen mielőbb, hagyom, hogy a testről beszélj, és majd csak egy aluljáróban mondom ki, amit előtted nem lehetett.

Két határ

Nem nyitok ajtót. Az összezártság félelme mindig erősebb, mint az egyedüllété. Ahogy az éhség sem akkor támad, amikor enni kíván az ember, hanem mikor megérzi az első falatot. Feloldódni, mint pezsgőtabletta, elporladni, mint zacskósleves. Próbálok zuhanás közben magam elé tenni a kezem. Minél magasabbról, annál előbb kezdek el félni a becsapódástól. Kicsi távolságról nincsen erre idő. Mindig elkezdni a legnehezebb, olyankor a végét várom, aztán nem tudom abbahagyni. A befejezési kényszer húzza szét az ablak előtti fákat. Egy szoba félelme, nem nyitok ajtót.